

Pálnagy
László

ŐSZ

antológia

CyberBooks Kiadó

2004

e-book

PÁLNAGY LÁSZLÓ

ŐSZ

MODERN
ANTOLÓGIA

TARTALOM

ŐSZ DRÁMA

ŐSZEBB NOVELLA

LEGŐSZEBB VERS

ŐSZ

ŐSZ

(színjáték 2 felvonásban)

DRÁMA

Személyek:

- Anyóka
 - A Sebhelyes (Pitya)
 - A Zömök
 - Hajléktalan (hullarészeg)
 - Angyal
 - Ördög
 - Kórus (hangszóróból)
-

ELSŐ FELVONÁS

Kopott váróterem, pár rozoga pad a koszos, mállott falak mentén. Szemben kétszárnyú, üveges bejárat az utca felől. Az egyik üveg újságpapírral leragasztva. Az ajtó fölött vasúti hangszóró, félig leszakadva.

Baloldalt világos neonfény, a padon egy anyóka szundikál, mellette bőrönd, régi szövetkabát. Kis oldalajtó az egyetlen vágány felé.

Jobbról homály, néha felvillan a rossz lámpa, ilyenkor látszik egy kartondobozon fekvő, toprongyos hajléktalan. Horkol. Hullamerev részeg, mellette félig telt borosüveg. Körülötte szemét, alatta tócsa. Fölötte - nagyon magasán - rég megállt, kerek vasúti óra. Középen ócska, üres asztal, alatta kiborult szemetessel. A horkoláson kívül bántó csend honol.

Anyóka felriad, körbenéz, nehezen feláll, aggódva a hajléktalan felé néz, majd tétován kimegy az oldalajtón.

A szín előtt (ugyanekkor) elhalad egy angyal. Középen megáll, vékony hangon megszólal, majd később oldalra kuporodik a fal tövébe...

ANGYAL;

- A kissé ronda anyóka a piszkos váróteremben már régen itt ül, de most felállt megnézni, hogy esik-e még kinn az eső. Kinn már nem esett, már egyetlen felhő sem volt az égen. Csak a hold virított, mint egy neon-kifli. Meg apró csillagok. Fújt a szél.

KÓRUS (hangszóróból):

ITT, KIKIRICSPUSZTA FELTÉTELESEN.

Anyóka közben belép, aggódva a hajléktalan felé néz, majd tétován ismét kimegy az oldalajtón. Ekkor bevágódik az ajtó, előbb belép a magas sebhelyes, utána a zömök. Gyors terepszemle után a sarokban fekvő alakot megrohanják, rugdosni kezdik. Az nem mozdul, tovább horkol, a sebhelyes megissza a maradék bor nagyobb részét, a zömök átkutatja a részegét. Nem talál semmit, elveszi az üveget, iszik, közben a bőrönd és a kabát felé indulnak. Megragadják a zsákmányt, ekkor nyílik az oldalajtó...

A színre közben egy ördög érkezik, s szorosan az angyal mellé kuporodik, s erős, de fojtott hangon megszólal...

ÖRDÖG;

- Amikor visszaért tudta, hogy valami nagy baj van. A csomagja egy magas, sebhelyes, hosszúkabátos férfi kezében volt. A kabátja meg - amit a bőrönd mellett hagyott -, egy zömök, sötét tekintetű alak karjára vetve. Sötéten vigyorogtak rá. Mintha örülnének az arcán átfutó riadalomnak... Mintha élveznék a helyzetet...

ANGYAL:

- Az őszi éjszaka közepén, ahol sehol egy lélek, ahol lekéste a rohadt csatlakozást, ahová - a három faluval arrébb lakó rokonoktól -, az egyetlen busz négy órával ezelőtt idehozta. Vasutas sehol. A falu két kilométerre. Ezek meg, csak úgy, a semmiből idepottyantak, elvették a bőröndjét, a kabátját, és ki tudja, mire készülnek... És ő, az ötven kilójával, az ötvennégy évével, a szódásüvegtalp szemüvegében, a reumájával, a visszereivel, a kezdődő trombózisával szálljon szembe ezzel a két sötét bűnözővel?! Vagy inkább sikítson? Vagy elszaladjon? Ki a nyers őszebe? A csomagja nélkül? A kabátja nélkül?

KÓRUS (hangszóróból):

NA, AZT MÁR NEM! ÚGY DÖNTÖTT, FELVESZI A HARCOT. ITT, KIKIRICSPUSZTA FELTÉTELESEN.

ANGYAL:

- Az őszi éjszaka közepén, az ötven kilójával, az ötvennégy évével, a szódásüvegtalp szemüvegében, a reumájával, a visszereivel, a kezdődő trombózisával szálljon szembe ezzel a két sötét bűnözővel?! Vagy inkább sikítson? Vagy elszaladjon? Ki a nyers őszebe? A csomagja nélkül? A kabátja nélkül? Inkább felveszi a harcot...

Anyóka közben csak néz, görcsösen áll, néha aggódva a hajléktalan felé pillant, míg a magas sebhelyes és a zömök vigyorog. A sarokban fekvő alak nem mozdul, tovább horkol.

ÖRDÖG(röhögve):

- Amikor visszaért jól látta, hogy valami nagy baj van.

KÓRUS (hangszóróból):

ITT, KIKIRICSPUSZTA FELTÉTELESEN VESZI FEL A HARCOT.

Anyóka közelebb lép, és látszik, hogy minden bátorságát összeszedve ráripakodik a magasabbra, akinél a bőrönd van.

ANYÓKA(nyöszörögve):

- Rakják le azonnal... Az enyéme...

Ekkor elsötétül a váróterem, az angyal és az ördög erős reflektorfénybe kerül, kezükkel eltakarják a szemeiket, felugranak, középre rohannak, egymást rángatva vádlón ordítanak a másikra... A háttérből behallatszik a hangszóró hangja.

ANGYAL:

- Tudom, hogy ordított volna, de csak valami halk recsegés-szerű, nyámnyila hangrezgés imitáció szivárgott ki a két aszott szájszél közül. Mert öreg. Érezte, hogy nincs ereje ettől a gyermekhangnyi ordítástól többet kihozni magából. A szíve kalapál... Fééééél....

KÓRUS (hangszóróból):

ANYÓKA AZT HITTE, MENTEN ELÁJUL. A FÉRFI EZT PONTOSAN LÁTTA. A MÁSIK FÉRFI IS. ITT, KIKIRICSPUSZTA FELTÉTELESEN.

ÖRDÖG(hörögve):

- A magasabb előrelépett. Az öregasszony felé. Aki szinte remegő mártírja volt önmagának. Aki majdnem belehalt a szavak kimondásába. Aki rohanni akart, de megmozdulni sem tudott a rettegéstől. Aki meredten bámult a savós szín szemekbe, mint valami végtelen alagút gyilkos homályába...

KÓRUS (hangszóróból):

ANYÓKA AZT HITTE, MENTEN ELÁJUL. A FÉRFI EZT PONTOSAN LÁTTA. A MÁSIK FÉRFI IS... ITT, KIKIRICSPUSZTA FELTÉTELESEN.

Közben az angyal és az ördög lekuporodnak középre, az erős reflektorfényben maradva, s jól hallhatóan, de csendesen egyszerre folytatják. A háttérből behallatszik a hangszóró hangja.

ANGYAL és ÖRDÖG:

- A borotvátalan arcon lévő hatalmas heg - amely úgy szelte át keresztben a torz arcot, mint egy hámfolyómeder a borosta-erdőt, benne a múltfolyam hegesedett sejthömpölygéssel, árulkodón hirdette a veszélyt. Szinte sugározta a végzetet. Most elkezdett vadul rángani és elszíneződött. A sápadt csík hirtelen rózsaszínű lett. Aztán piros. Végül az egész tuskófej vörösre lobbant...

KÓRUS (hangszóróból):

ANYÓKA CSAK ÁLL. NÉMÁN, TEHETETLENÜL. ITT, KIKIRICSPUSZTA FELTÉTELESEN.

Közben az angyal és az ördög oldalra kuporodnak, visszalopakodva az eredeti helyükre, az erős reflektorfény elhal, a váróterem kivilágosodik. A sebhelyes ekkor odalöki a bőröndöt a másíknak. Megragadja a vékony nyakat. Odahúzza a ráncos, szürke, aszott arcot az arcához. És fojtogatni kezdi. Közben tombolva ordít.

SEBHELYES:

- Teeee! Seeeeenki, egy áldozat vagy! Védekezni mersz?! Egy rozzant vénasszony?! Eeeeellenemmmm?! Kipurcansz! Érteeeedddd?!

ANGYAL:

- A Sebhelyes agya a dühférges vérben fuldoklott... A gondolat tépte, szaggatta az idegrendszerét, miszerint őt, a nagyot, az elpusztíthatatlant, a börtön rémét...még csak második napos szabadláb szabadságmezeje közepén, a végre letelt és idekint vagyok érzet boldogságtengerében való pancsikálása közben! isteni hatalmát megzavarják... Ez a porszem, ez a semmi... Ez a girnyó banya... Ezzz...a pondró...

KÓRUS (hangszóróból):

SŐT. ŐT MEGTÁMADTA EZ A VÉNSÉG! ITT, KIKIRICSPUSZTA FELTÉTELESEN.

Most a fojtogatással mit sem törődve, mereven előrenézve, hirtelen felül a hajléktalan, recsegős hangon, artikuláltan bekiabál...

HAJLÉKTALAN:

VILLÁMLÓ TÉNNYÉ VÁLT BENNE A GYILKOLÁS VÁGYA!

...visszahanyatlik és horkol tovább. A zömök kéjesen lihegve leselkedik a sebhelyes mögül. A hajléktalanról tudomást sem vesznek... Az Angyal és az Ördög fejcsóválva nézik a történetet.

ANGYAL és ÖRDÖG:

- A düh szinte tapinthatóvá vált. Ragacsos masszaként terjengett. Átölelve, komor mocsárba rántva a három embert. Az éjben. Ősszel. A feltételes vasúti megállóban. A neonzúgott, fénysápadt helyiségben. A végtelenül ocsmány váróteremben. A semmiben. A félelem és a közömbös rombolni akarás ellenpólus-küszöbén.

KÓRUS (hangszóróból):

A TORZ ARC ALSÓ FELÉN MEGRÁNDULT VALAMI. ITT, KIKIRICSPUSZTA FELTÉTELESEN.

ÖRDÖG:

- Az a szájnylás... Résnyire nyílvá hörgött a haragtól. Nyálbuborékok fröccsentek. Kevés, de sűrű lé csordult. Megcsillanva a tompa fényben. Undormázzal vonva be a megsárgult, ritkás csontdarabkákat tároló dühkaput. A szemek kidülledtek. A mimika rángott. Hurrikánt mímelt. Az arcot az idegszálakban zúgó szilánkos üzenet rángatta, tépte, tépte, tépte...a vad düh.

Anyóka szenved, alig él... Sebhelyes már két kézzel szorítja, néha lazít a fogáson, mert vigyáz, hogy sokáig tartson... Láthatólag élvezi a haláltusát. A társa, Zömök is.

ANGYAL:

- Fogott. Szorított. De csak lassan. Hogy kiélvezhesse a látványt. A levegőben lógó ernyedő testet rázta, rángatta, mint egy ócska rongyhalmazt. Úgy érezte, mintha a világtól elszenvedett összes - vélt és valós - sérelmét, ebben az öregasszonyban megtestesülve tartaná itt a levegőben. A markai közt...

ÖRDÖG:

- A másik sunyin leste a történeteket. Élvezte, amit látott. A nemi izgalomtól kiszáradt szájszáraz végigfutott a nyálkás nyelvhegy, míg a teremben az egyetlen hang, már csak egy halkuló nyöszörgés és a vad, állati morgásszerű horkantások elegye volt a horkolás-tengerben fúldokolva...

KÓRUS (hangszóróból):

LASSAN BETÁRSULT A ZAJBA A BÁMÉSZ TÁRS LASSÚ, KÉJES LIHEGÉSE... ITT, KIKIRICSPUSZTA FELTÉTELESEN.

Anyóka már-már majdnem megfulladt, amikor az alacsonyabb férfi halk, alattomosan bűgő, behízelt hangon megszólalt...

ZÖMÖK:

- Pitya, ne nyírd már ki. Nekem kéne valamire...

ANGYAL:

- Sebhelyes letette a bőröndöt! Amire a gyűrött, kopott női kabát került. A magas, mintha valami álomból ébredne, ránézett a társára, aztán gonosz, sunyi vigyorra húzta a száját...

ÖRDÖG:

- Megértve, mit is akar a másik, a fal melletti pad felé lökte az alélt testet. A másik... A másik... A másik?!

KÓRUS (hangszóróból):

A MÁSIK. ITT, KIKIRICSPUSZTA FELTÉTELESEN.

Vége az első felvonásnak, függöny...

MÁSODIK FELVONÁS

(Helyszín ua.)

Sötét színpad, mindenki ugyanott, de nem látszanak... lassan világosodik a szín...

KÓRUS (hangszóróból):

ÉLEDEZVE A FOJTOGATÁSBÓL, A FÉRFI SLICCÉT RÁNGATÓ KEZEIT LÁTTA MEG ELŐSZÖR. DERMEDTEN KAPKODTA A LEVEGŐT... VÉGIGFUTOTT BENNE AZ ÚJABB RÉMÜLET... ITT, KIKIRICSPUSZTA FELTÉTELESEN...

Ekkor a már teljes fény van, a padon hanyatt fekvő Anyóka fölé Zömök tornyosul, a ruhát tépdesei róla, nem fejezi be, hátrébb lép, a sliccel küszködik, liheg, Sebhelyes mögötte figyel, a részeg csendben szuszog, Angyal és Ördög a helyükön...

ANGYAL:

- Ez?! Itt... Meg akarja erőszakolni? Őt!? Az ötven kilójával, az ötvennégy évével, a szódásüvegtalp szemüvegében, a reumájával, a visszereivel, a kezdődő trombózisával... Így is kell ennek az állatnak?!

ÖRDÖG:

- S lám... Elhaló hangon, felnyögött...

ANYÓKA:

- Ó...Szűzanya keszkenője és Mária gyertyái...

Ebben a pillanatban a Sebhelyes a tuskófejű Zömökre támadott. Veszett lendülettel elrántotta a másikat. Megfogta a vállakat hátulról, és rettenetes lendülettel elpenderítette...

KÓRUS (hangszóróból):

A PADON LÉVŐ ÖREGASSZONY ÉS A MEGLAZÍTOTT NADRÁGÚ TÁRS KÖZÉ UGROTT... ITT, KIKIRICSPUSZTA FELTÉTELESEN...

ÖRDÖG:

- Miii eezz?! Pörgött be a megtámadott. Felháborodott. Fenyegetően lépett egyet a magas felé...

KÓRUS (hangszóróból):

A PADON LÉVŐ ÖREGASSZONY AZ ÖVÉ! ITT, KIKIRICSPUSZTA FELTÉTELESEN...

ANGYAL:

- Ez?! Itt... Hát mit akar ez?! Mit képzelsz?! Azt hiszi, hogy övé lesz az elsőbbség?! Ő szólt előbb... Ez a barom már majdnem kicsinálta, amikor neki jött a ez jó ötlet... Egy frászt fogja az a majom először megkapni... Majd, ha végzett...

ZÖMÖK:

- Seggfej Pitya... Még mit nem... Aaaaaz enyém. A kurva anyádba... Köcsög...

KÓRUS (hangszóróból):

MÁR KAPTA IS ELŐ A KÉST... ITT, KIKIRICSPUSZTA FELTÉTELESEN...

A szín elsötétül.. Hangos verekedés zaja hallatszik, Angyal és Ördög egyszerre kiabál... Hangszóró beszél...

ANGYAL és ÖRDÖG:

- Anyóka még homályosan látta, amint a két férfi összeugrik, és vadul verekszik. El akart szaladni, de nem mozdultak a lábai. Nagyon fájt a nyaka és a feje tompán zúgott. Szédült...

A szín homályából görnyedten előbotorkál a részeg Hajléktalan, kezében az üres üveg lóg, tántorogva megáll középen, bent csend lesz, a verekedés zaja elhalt, s a fejét fel sem emelve beszélni kezd...

HAJLÉKTALAN:

- Az ősz beszívárgott a repedezett ajtó résein. Körbenézett. Homályt látott. Vörös ködöt. És míg az idő ólomlábakon vánszorogta körül a lengő kezeket, a lecsapó öklöket, a rúgó lábakat, a susogó pengét, a köd csak körben lebegett. Mint egy puha madár. Hideg, nedves tollú, páracsóru madár! Lebegve látta a vértócsát. A törött padot. És egy alélt emberroncsot a padra rogyva. Egy tehetetlen öregasszonyt. Aztán

látta az egyik mozdulatlanra vert férfitestet. Látta a szétzúzott orrot, a mellette heverő törött pengéjű kést. Egy szilánkosra hasadt lécdarabot. Egy felborított pad darabját. A tépett, véres ruhában aprókat szuszogó, topogó, leszegett fejű győztest. Látta a padon reszkető test felé tartó férfit. Látta, amint leül az ernyedtest mellé. Látta, amint lesunyja a fejét. Látta a mozgó szájszéleket. Majd valamivel később, már hallotta is a szájról leolvasott, halk szót...

A színről időközben elindult és a végszóra távozott a Hajléktalan, aki az utolsó szavakat visszafordulva, a nézőket pásztázva ejti ki, majd végleg távozik...

Ebben a pillanatban teljes fény, a feldúlt váróterem szélén a ruháit igazgató Anyóka mellett a Sebhelyes lekókadott fejjel ül, tőle távolabb vértócsában a padlón zihál a legyőzött Zömök, Angyal és Ördög sehol...

SEBHELYES:

- Édesanyu...

KÓRUS (hangszóróból):

**LOPVA RÁPILLANTOTT A MELLETTÉ ÜLŐ EMBERRE...
ITT, KIKIRICSPUSZTA FELTÉTELESEN...**

Ekkor percnyi csend és mozdulatlanság után kézen fogva megjelenik Angyal és Ördög. Leülnek a Hajléktalan megürült padjára, a neon már nem villog, kihuny, így a homályból hallatszik a hangjuk...

ANGYAL és ÖRDÖG:

- A Győztes, a Sebhelyes leszegett fejjel hallgatott. A mocskos követ bámulta. Az öregasszony ezt nem értette. Meggondolta magát? Lehet, hogy megbánta?! Lehet, hogy megvédte?! Ááááá, nem. Biztos, hogy nem! Zajongtak, zúgtak benne a tétova reménysugárt csillanó gondolatok. Egyik a másik után. Előbb a jók. Azután a sötét, tonnányi súlyú, szilánkos félelmet hozók. Egymást megcáfolva tomboltak a ködös tudatban. Az ősz, ritkás tincsek alatt. Az apró koponya kérégt ostromolva. Dühöngve szétzúzni vágyón a vékonyka csontlemezeket. Úgy, mintha kitörő gondolatvulkánként, gondolatlávaként hömpölyögve egy új, másik térbe, egy jobb, egy szebb pillanatba tudnák olvasztani a teret. A pörölyként zakatoló ellenpólusok döbbent ritmusban lüktetve, lassan életet leheltek a sorvadtnál bőrt alatti lapulók,

ijedt szívkamrák pihegő falai közé. Anyóka el akart szaladni, de nem mozdultak a lábai. Nagyon fájt a nyaka és a feje tompán zúgott. Szédült... Nagyon vénnek érezte magát...

KÓRUS (hangszóróból):

**A REMÉNY HALVÁNY FÉNYE VISSZATÉRT...
ITT, KIKIRICSPUSZTA FELTÉTELESEN...**

ANGYAL és ÖRDÖG:

- A dermedt csendben, pár perccel azután, hogy mellé ült a férfi, meghallotta azt a szót. Amit a tétova besurranó, az Ősz is meghallott. A csendkatlan néma óceánjába csobbanó, bömbölő hurrikánként zúgó első betű zaja, egy pillanat alatt szétzúzott mindent. Az új világban minden porráfoszlott. Abban, ami eddig az élet lehetőségeként, a csend és a mozdulatlanság mocsarába süllyesztett félelmeit megölte. Ahol egy pár, évezredeknek tűnő másodpercre, sőt, talán egész, gyönyörű percekre a halált, a sötétséget elfeledhette. S ez neki szólt... Emlékezett, hogy a hang kicsusszanásakor összerendezte a megalázott teste. Az ő teste. Emlékezett, hogy ijedten pislogott, azután riadtan megvonaglott. Most az átélt percek teljes súlyukkal rázúdultak. Nem nagyon kapott levegőt. A győztes, a Sebhelyes leszegett fejjel hallgat... A mocskos követ bámulja. Ismét félni kezdett...

KÓRUS (hangszóróból):

**A REMÉNY HALVÁNY FÉNYE ELTŰNT. ISMÉT
BELÉNYILLALLT A HALÁLFÉLELEM... ITT,
KIKIRICSPUSZTA FELTÉTELESEN...**

ANGYAL és ÖRDÖG:

- De mégis eljutott a tudatáig a szó értelme. Mit mondott ez?! ÉDESANYU?! Az édesanyját emlegeti? Mi lett ezzel?

...

ÉDESANYU... Ezt mondta. Mit mond ez itt? Mi lett ezzel? Megörült?!

...

Vagy cselez?!

KÓRUS (hangszóróból):

ÉS AKKOR A ZAVART TUDATBAN HIRTELEN KITISZTULT MINDEN... ITT, KIKIRICSPUSZTA FELTÉTELESEN...

ANGYAL:

- De mégis eljutott a tudatáig a szó értelme. Mit mondott ez?! ÉDESANYU?! Az édesanyját emlegeti? Mi lett ezzel? ÉDESANYU... Ezt mondta. Mit mond ez itt? Mi lett ezzel? Megőrült?!

ÖRDÖG:

- Vagy cselez?!

ANGYAL:

- Nem. Istvánka! Úristen! Ez az ő fia! Úristen! István az... Ez Ő!! Istvánka. Az ő Istvánkája. A saját vére. A gyermeke. A fia. Akit nem látott több mint húsz... Nem. Vagy harminc?! Negyven éve...

KÓRUS (hangszóróból):

ISTVÁNKA. ITT, KIKIRICSPUSZTA FELTÉTELESEN?!

ANGYAL:

- Anyóka szíve kalimpálni kezdett, és át akarta ölelni a leszegett fejű férfit, a nyakába ugrani és összecsókolni.

KÓRUS (hangszóróból):

AZ Ő ELVESZETT ISTVÁNKÁJÁT. ITT, KIKIRICSPUSZTA FELTÉTELESEN...

ANGYAL:

- De a kezei nem mozdultak. Pedig élt. Tudta. Hiszen érezte, amint a szíve ver. Érezte, hogy a levegő ki-be jár a tüdejében. A szíve kalimpálni kezdett, és át akarta ölelni a leszegett fejű férfit, a nyakába ugrani és összecsókolni. De nem lehet... Mert úgy érezte, hogy ő meghalt. Hiába kopácsol a piciny légkalapács... Hiába zúg a piciny fújtató... Mert ráömlött a valóság szurka. Belefojtva őt a sötét, sűrű igazságba és igazságtalanságba.

SEBHELYES:

- Édesanyu... Mindig meg akartam keresni... Csaaaaak mindig visszakerültem. Igyekeztem, csak olyan nehéz ez a kibasz... élet... Meg is akartam keresni Édesanyucit. Erről álmodtam. De a kibasz...

Állandóan jött valami balhé... Oszť vissza... Hetente akartam írni levelet... Csak mindig közbejött valami... Szar... Sok szar... Egyszer el is akartam én menni le... Hazaaa. Hallottam, hogy Apus meghalt... Egy régi ismerőssel összejöttem egy ivóban... Tudom, akkor, régen elszöktem otthonról... Aztán az Intézet, meg minden. Sok szar... De már megjavult... Nagyjából... Eeez aaaz egééész itt egy tévedés... Éééés... A rohadť élet kiszűrt velem. Az átkozott sors. Már ezerszer is meg akartam keresni... Édesanyucit... Csak a börtön, meg a sok szar... És...hááát, nem írtam. De most időben megismertem Édesanyuci... Meg én... Elintéztam a szemetet... Hiszen senki, de senki a világon nem mondja azt olyan szépen, úgy... Tudja aaaazt, hogy - Szűzanya keszkenője és Mária gyertyái... Egyedűl csak... Édesanyuci... Emlékszik még kiskorában mennyit hallottam... Mindig eszébembe jutott...és...ésss...és...

Ekkor Istvánka elhallgatott, percnyi csend és mozdulatlanság után a neon villogni kezd, Angyal és Ördög középre jön a háttér homályos lesz... Később mindketten szélre húzódnak...

ANGYAL és ÖRDÖG:

- Anyóka hallotta a szavakat. Értette a hangokat. De nem érzett semmit. Úgy érezte, hogy meghalt. Hiába érezte a szíve dobogását. Tudta, hogy meghalt. Hiába fájt, sajgott mindene tudatva vele, hogy igenis él! De ő...

KÓRUS (hangszóróból):

**Ő MOST MEGHALT...
ITT, KIKIRICSPUSZTA FELTÉTELESEN...**

ANGYAL és ÖRDÖG:

- Anyóka csak nézett előre, a szemközti falra. Hallgatta a hangokat. Amit a leszegett fejű mondott. Aki már ismét idegen volt számára. Neeem... Ez nem az ő Istvánkája. Az nem tenne ilyet. Az nem rabolna, nem akarna megöl̄ni egy védtelen öregasszonyt. Az jó gyerek. Csak kicsit eleven... Majd egyszer hazajön... Hozzá...

KÓRUS (hangszóróból):

EZ ITT EGY IDEGEN. AKI KI AKARTA RABOLNI. AKI MEG AKARTA ERŐSZAKOLNI ÉS ÖLNI. ITT, KIKIRICSPUSZTA FELTÉTELESEN...

ANGYAL és ÖRDÖG:

- Neeem... Ez nem az ő Istvánkája. Az nem tenne ilyet. Az nem rabolna, nem akarna megerőszakolni és megölni egy védtelen öregasszonyt. Az jó gyerek. Csak kicsit eleven... Majd egyszer hazajön... Hozzá...

KÓRUS (hangszóróból):

MÁR NEM FÉLT... ITT, KIKIRICSPUSZTA FELTÉTELESEN...

Ekkor a másik most megmozdult a földön. Lassan feltápáskodott. Felvette a kettétörött kését, majd laposan a pad felé pillantott. Gyorsan kiiskolt. Kint várta a társát. Rágyújtott. A koszos üvegen keresztül látta, hogy ott ül leszegett fejjel. Járkált, hogy ne fázzon. Néha benézett... A szín végleg elsötétül... Angyal és Ördög középre megy, egymásnak háttal összesimulnak...

ANGYAL és ÖRDÖG:

- Hajnal kettő felé ért be a nyers párát izzadó vonat a városba. Az alsó, régi városrészbe. A kerekek visítva fékeztek. Sikoltottak, mintha valami vasszörny csikorgatta volna vérrozdás acélfogait...

Ekkor belép a hajléktalan, kalauz ruhában, csokornyakkendőben, cylinderben, kezében fadobozzal, benne párbajpisztollyal... Angyal és Ördög egymástól távolodik, lépdél, párbajhoz készül... Közben hallatszik a hangszóró hangja...

KÓRUS (hangszóróból):

ITT KIRICSPUSZTA FELTÉTELESTŐL EGY UTAZÁSNYIRA, A TÁTONGÓ VONATAJTÓ NÉMÁN ÖKLENDEZTE KI AZ EGYETLEN LESZÁLLÓ UTAST... ANYÓKÁT...

Angyal és Ördög egymással szemben némán áll... Közben Hajléktalan középre lép, majd előbb az Ördöghöz megy, majd Angyalhoz, akik pisztolyt választanak...

HAJLÉKTALAN:

- Anyóka hazaindult. Bicegett. Lámpák mellett haladt. Hunyorgó, sárga szemek figyelték. Beteg ragyogással. Az éjszakai magányos árny a szemerkélő esőben, bőröndjét magához szorítva, görnyedten bandukolt a feketén csillogó peronon. Lehajtott fejjel újabb és újabb fényes csíkot követett. Amely tompán ragyogva vezette haza. Aztán az utolsó lámpa fénye, halványulón, egyre aszfaltszínbe olvadón elhalt. A fény utolsó lobbanással a távolodó léptek után kapott, végül néma sikollyal belefulladt a ködös éj ölelésébe. Anyóka eltűnt... Elnyelte a város. Eltűnt a boldog semmiben. A múltszagú világába indult. A döbbent tegnapba, a mába. Az úttalan jövőbe. Ahol még mindig várt valakire. Aki egyszer majd eljön. Hozzá. Vissza... Talán...

A monológ végén Hajléktalan hátrahúzódik, Angyal és Ördög egymásra lőnek, mindketten összeesnek...

Vége az előadásnak, függöny...

- vége -

ŐSZEBB

ŐSZ

NOVELLA

A ronda anyóka a piszkos váróteremben ült.
Később felállt megnézni, hogy esik-e még kinn az eső. Most nem esett. Már egyetlen felhő sem volt az égen. Csak a hold virított, mint egy neon-kifli. Meg a csillagok. Fújt a szél.

ŐSZ VOLT.

Amikor visszaért, tudta, hogy valami nagy baj van. A csomagja egy magas, sebhelyes, hosszúkabátos férfi kezében volt. A kabátja meg - amit a bőrönd mellett hagyott -, egy zömök, sötét tekintetű alak karjára vetve.

Sötéten vigyorogtak rá. Mintha örülnének az arcán átfutó riadalomnak... Mintha élveznék a helyzetet.

ITT, KIKIRICSPUSZTA FELTÉTELESEN.

Az őszi éjszaka közepén, ahol sehol egy lélek, ahol lekéste a rohadt csatlakozást, ahová - a három faluval arrébb lakó rokonoktól -, az egyetlen busz négy órával ezelőtt idehozta.

Vasutas sehol. A falu két kilométerre. Ezek meg, csak úgy, a semmiből idepottyantak, elvették a bőröndjét, a kabátját, és ki tudja, mire készülnek...

És ő, az ötven kilójával, az ötvennégy évével, a szódásüvegtalp szemüvegében, a reumájával, a visszereivel, a kezdődő trombózisával szálljon szembe ezzel a két sötét bűnözővel?! Vagy inkább sikítson? Vagy elszaladjon? Ki a nyers őszbe? A csomagja nélkül? A kabátja nélkül? Na, azt már nem!

ÚGY DÖNTÖTT, FELVESZI A HARCOT.

*

Később, úgy egy-két óra múlva, amikor már a két összevert férfinak nyoma sem volt, elővette a bőröndből a szikkadt szendvicset, a kihűlt kávé, és ímmel-ámmal ugyan, de azért jóízűen megvacsorázott.

Úgy éjfél körül - a vonatra fellépve - belekapaszkodott a segítőkész kalauz karjába, aki miután berántotta mögötte az ajtót,

kihajolt az egyik nyitott ablakon, és a lassacskán felgyorsuló vonatból egy jó nagyot köpött a koszos, sötét peronra.

*

MIUTÁN ELHELYEZKEDETT, VISSZAGONDOLT AZ ÁTÉLT ESEMÉNYEKRE. AZTÁN ELALUDT. ÁLMODOTT. MÉG EGYSZER UGYANAZT. AZT, AMI TÖRTÉNT. MA ESTE. VELE.

*

Megint a piszkos váróteremben ült. Felállt megnézni, hogy esik-e kinn az eső. Nem esett. Egyetlen felhő sem volt az égen. Csak a hold virított, mint egy neon-kifli.

Amikor visszaért, tudta, hogy nagy baj van. A csomagja egy magas, sebhelyes, hosszúkabátos férfi kezében, a kabátja - amit a bőrönd mellett hagyott - egy alacsonyabb, sötét tekintetű alak karjára vetve. Vigyorogtak rá. Mintha örülnének az arcán átfutó riadalomnak...

MINTHA ÉLVEZNÉK A HELYZETET. ITT, KIKIRICSPUSZTA FELTÉTELESEN.

Az őszi éjszaka közepén, ahol sehol egy lélek, ahol lekéste a rohadt csatlakozást, ahová - a három faluval arrébb lakó rokonoktól -, az egyetlen busz négy órával ezelőtt idehozta.

Vasutas sehol. A falu két kilométerre. Ezek meg, csak úgy, a semmiből idepottyantak, elvették a bőröndjét, a kabátját, és ki tudja, mire készülnek...

És ő, az ötven kilójával, az ötvennégy évével, a szódásüvegtalp szemüvegében, a reumájával, a visszereivel, a kezdődő trombózisával szálljon szembe ezzel a két sötét bűnözővel?! Vagy inkább sikítson? Vagy elszaladjon? Ki a nyers őszbe? A csomagja nélkül? A kabátja nélkül? Na, azt már nem!

ÚGY DÖNTÖTT, FELVESZI A HARCOT.

Közelebb lépett, és minden bátorságát összeszedte. Hogy ráripakodjon a magasabbra, akinél a bőrönd volt.

- RAKJA LE AZONNAL!

Ordított volna, de csak valami halk recsegés-szerű, nyámnyila hangrezgés imitáció szivárgott ki a két aszott szájszél közül.

Érezte, hogy nincs ereje - ettől a gyermekhangnyi ordításból - többet kihozni magából. A szíve kalapált.

AZT HITTE, MENTEN ELÁJUL.

*

A FÉRFI EZT PONTOSAN LÁTTA. A MÁSIK FÉRFI IS.

A magasabb előrelépett. Az öregasszony felé. Aki szinte remegő mártírja volt önmagának. Aki majdnem belehalt a szavak kimondásába. Aki rohanni akart, de megmozdulni sem tudott a rettegéstől. Aki meredten bámult a savószínű szemekbe, mint valami végtelen alagút gyilkos homályába.

AKI CSAK ÁLLT. NÉMÁN, TEHETETLENÜL.

*

A borotvátlan arcon lévő hatalmas heg - amely úgy szelte át keresztben a torz arcot, mint egy hámfolyómeder a borosta-erdőt, benne a múltfolyam hegesedett sejthömpölygéssel -, árulkodón hirdette a veszélyt. Szinte sugározta a végzetet.

MOST ELKEZDETT VADUL RÁNGANI ÉS ELSZÍNEZŐDÖTT.

A sápadt csík hirtelen rózsaszínű lett. Aztán piros. Végül az egész tuskófej vörösre lobbant.

VÉRVÖRÖSRE.

A düh szinte tapinthatóvá vált. Ragacsos masszaként terjengett. Átölelve, komor mocsárba rántva a három embert. Az éjben. Ősszel. A feltételes vasúti megállóban. A neonzúgott, fénysápadt helyiségben. A végtelenül ocsmány váróteremben. A semmiben. A félelem és a közömbös rombolni akarás ellenpólusküszöbén.

A TORZ ARC ALSÓ FELÉN IS MEGRÁNDULT VALAMI.

A szájnyílás. Résnyire nyílván hörgött a haragtól. Nyálbuborékok fröccsentek. Kevés, de sűrű lé csordult. Megcsillanva a tompa fényben. Undormázzal vonva be a megsárgult, ritkás csontdarabkákat tároló dühkaput. A szemek kidülledtek. A mimika rángott. Hurrikánt mímelt. Az arcot az idegszálakban zúgó szilánkos üzenet rángatta, tépte...

A VAD DÜH.

Pityába belenyilallt az üzenet: miszerint egy senki, egy áldozat... Védekezni mer... Egy rozzant vénasszony! És a keze már lendült, a lába már mozgott, az agya a dühférges vérben fuldoklott... A gondolat tépte, szaggatta az idegrendszerét, miszerint őt, őt, őt...

ŐT. A NAGYOT. AZ ELPUSZTÍTHATATLANT. A BÖRTÖN RÉMÉT...

Itt a még csak második napos szabadláb szabadságmezeje közepén, a VÉGRELETELTESIDEKINTVAGYOK érzet boldogságtengerében való pancsikálása közben ISTENI HATALMÁT megzavarta...ez a porszem, ez a semmi...ez a girnyó banya... Ezzz...a pondró. SŐT. ŐT MEGTÁMADTÁK.

VILLÁMLÓ TÉNNYÉ VÁLT BENNE A GYILKOLÁS VÁGYA.

Odalökte a bőrdödöt a másiknak. Megragadta a vékony nyakat. Odahúzta a ráncos, szürke, aszott arcot az arcához.

MÁR KÉT KÉZZEL MARKOLT.

Fogott. Szorított. De csak lassan. Hogy kiélvezhesse a látványt. A levegőben lógó ernyedő testet, rázta, rángatta, mint egy ócska rongyhalmazt. Úgy érezte, mintha a világtól elszenvedett összes - vélt és valós - sérelmét, ebben az öregasszonyban megtestesülve tartaná itt a levegőben.

A MARKAI KÖZÖTT.

A másik sunyin leste a történeteket. Élvezte, amit látott. A nemi izgalomtól kiszáradt szájszájelen végigfutott a nyálkás nyelvhegy, míg a teremben az egyetlen hang, már csak egy halkuló nyöszörgés és a vad, állati morgásszerű horkantások elegye volt.

LASSAN BETÁRSULT A ZAJBA A BÁMÉSZ TÁRS LASSÚ, KÉJES LIHEGÉSE.

*

Már majdnem megfulladt, amikor az alacsonyabb férfi halk, alattomosan bűgő, behízelt hangja megmentette.

- PITYA, NE NYÍRD MÁN KI. NEKEM KÉNE VALAMIRE...

És letette a bőröndöt, rá meg a gyűrött, kopott női kabátot. A magas, mintha valami álomból ébredne, ránézett a társára, aztán gonosz, sunyi vigyorra húzta a száját. Megértve, mit is akar a másik, a fal melletti pad felé lökte az alélt testet.

ÉLEDEZVE A FOJTOGATÁSBÓL, A FÉRFI SLICCÉT RÁNGATÓ KEZEIT LÁTTA MEG ELŐSZÖR. DERMEDTEN KAPKODTA A LEVEGŐT. VÉGIGFUTOTT BENNE AZ ÚJABB RÉMÜLET.

Ez itt... Meg akarja erőszakolni? Őt!? Az ötven kilójával, az ötvennégy évével, a szódásüvegtalp szemüvegében, a reumájával, a visszereivel, a kezdődő trombózisával is kell ennek az állatnak... Úristen...

ELHALÓ HANGON FELNYÖGÖTT.

- Ó...Szűzanya keszkenője és Mária gyertyái... - mormogta a fogai között.

Ebben a pillanatban a tuskófejű támadott. Veszett lendülettel elrántotta a másikat. Megfogta a vállakat hátulról, és rettenetes lendülettel elpenderítette. Eléugrott.

A PADON LÉVŐ ÖREGASSZONY ÉS A MEGLAZÍTOTT NADRÁGÚ TÁRS KÖZÉ.

*

Miii eezz?! Pörgött be a megtámadott. Teljesen felháborodott. Lenézett a vöröslően meredő hímvesszőjére. Gyorsan visszarakta, és fenyegetően lépett egyet a magas felé.

HÁT MIT AKAR EZ?! MIT KÉPZEL?!

Azt hiszi, hogy övé lesz az elsőbbség?! Ő szólt előbb... Ez a barom már majdnem kicsinálta, amikor neki jött a jó ötlet... Egy frászt fogja ez a majom először megkapni... Majd... Ő utána, ha végzett... Seggfej Pitya... Még mit nem... A kurva anyjába a szemétnek...

ÉS MÁR KAPTA IS ELŐ A KÉST.

*

Még homályosan látta, amint a két férfi összeugrik, és vadul verekszik. El akart szaladni, de nem mozdultak a lábai. Nagyon fáj a nyaka és a feje tompán zúgott. Szédült.

EZEK ÖSSZEVESZTEK AZ ELSŐBBSÉGEN!? ÚRISTEN...

*

A ősz beszivárgott a repedezett ajtó résein. Körbenézett. Homályt látott. Vörös ködöt. És míg az idő ólomlábakon vánszorogta körül a lengő kezeket, a lecsapó öklöket, a rúgó lábakat, ő körben lebegett. Mint egy puha madár hideg, nedves tollú, páracsőrű madár. Lebegve látta a vértócsát. A törött padot. És egy alélt emberroncsot a padra rogyva.

A TEHETETLEN ÖREGASSZONYT.

Aztán látta az egyik mozdulatlanra vert férfi testét. Látta a szétzúzott orrot, a mellette heverő törött pengéjű kést. Egy szilánkosra hasadt lécdarabot. A tépett, véres ruhában aprókat lépdelő, leszegett fejű győztest.

A PADON RESZKETŐ TEST FELÉ TARTÓ FÉRFIT.

Látta, amint leül az ernyedtest mellé. Látta, amint lesunyja a fejét, a tekintetét. A mozgó szájszéleket. Majd valamivel később, már hallotta is a halk szót:

- ÉDESANYU...

*

Az öregasszony félt. Éledezve látta, amint a magasabb felé indul. A másik férfi a földön hevert. Nem mozdult. Ő el akart szaladni, de nem mozdultak a lábai. Szédült.

ÚRISTEN... MOST MI LESZ?

Megadta magát a sorsnak. Várta a rárontó szégyent. A halált. Mert nagyon elfáradt. Meg akart halni. Pihenni.

De a férfi, ahelyett, hogy nekiesett volna, leült mellé. Lehet, hogy elfáradt? Vagy megsérült? Vagy csak élvez a belőle áradó félelmet?!

LOPVA RÁPILLANTOTT A MELLETTÉ ÜLŐ EMBERRE.

Az leszegett fejjel hallgatott. A mocskos követ bámulta. Az öregasszony nem értette.

Meggondolta magát? Lehet, hogy megbánta?! Lehet, hogy megvédte?! Ááááá, nem. Biztos, hogy nem!

Zajongtak, zúgtak benne a tétova reménysugárt csillantó gondolatok. Egyik a másik után. Előbb a jók. Azután a sötét, tonnányi súlyú, szilánkos félelmet hozók. Egymást megcáfolva tomboltak a ködös tudatban. Az ősz, ritkás tincsek alatt. Az apró koponya kérgét ostromolva. Dühöngve szétzúzni vágyón a vékonyka csontlemezeket. Úgy, mintha kitörő gondolatvulkánként, gondolatlávaként hömpölyögve, egy új, másik térbe, egy jobb, egy szebb pillanatba tudnák olvasztani a teret. A pörölyként zakatoló ellenpólusok döbbszent ritmusban lüktetve, lassan életet leheltek a sorvadtszőr alatt lapuló, ijedt szívkamrák pihegő falai közé.

A REMÉNY HALVÁNY FÉNYE VISSZATÉRT.

A dermedt csendben, pár perccel az után, hogy mellé ült a férfi, meghallotta azt a szót. Amit a tétova, besurranó, az ősz meghallott.

A csendkátlan néma óceánjába csobbanó, bömbölő hurrikánként zúgó első betű zaja, egy pillanat alatt szétzúzott mindent. Az új világban minden porrá foszlott. Abban, ami eddig az élet lehetőségeként, a csend és a mozdulatlanság mocsarába süllyesztett félelmeit megölte. Ahol egy pár, évezredeknek tűnő másodpercre, sőt, talán egész, gyönyörű percekre a halált, a sötétséget elfeledhette. Vége. Mindennek. Ez neki szólt... A hang kicsusszanásakor összerezzen a megalázott test. Az ő teste. Ijedten pislogott, azután riadtan megvonaglott. Az átélt percek teljes súlyukkal rázúdultak. Nem kapott levegőt.

BELÉNYILALLT A HALÁLFÉLELEM.

De mégis eljutott a tudatáig a szó értelme. Mit mond?! ÉDESANYU?! Az édesanyját emlegeti? Mi lett ezzel? ÉDESANYU... Ezt mondta. Mit mond ez itt? Mi lett ezzel? Megörült?! Vagy cselez?!

ÉS AKKOR A ZAVART TUDATBAN HIRTELEN KITISZTULT MINDEN.

Úristen! Istvánka! Úristen! Ez az ő fia! Úristen! István az... Ez ő!! Istvánka. Az ő Istvánkája. A saját vére. A gyermeke. A fia. Akit nem látott több mint húsz...vagy harminc éve...

ISTVÁNKA.

A szíve kalimpálni kezdett, és át akarta ölelni a leszegett fejű férfit, a nyakába ugrani és összeecsókolni.

AZ Ő ISTVÁNKÁJÁT...

De a kezei nem mozdultak. Pedig élt. Tudta. Hiszen érezte, amint a szíve ver. Érezte, hogy a levegő ki-be jár a tüdejében.

DE MÉGIS...

Úgy érezte, hogy ő meghalt. Hiába kopácsol a piciny légkalapács... Hiába zúg a piciny fújtató...

MEGHALT.

Mert ráömlött a valóság szurka. Belefojtva őt a sötét, sűrű igazságba és igazságtalanságba.

AMI ITT TÖRTÉNT ÉS NEM TÖRTÉNT. ITT ÉS MA.

Nem nézett oda, csak hallgatta a dadogó, hebegő, recsegő férfihangot. Amint hadarja a kifogásokat, hogy meg akarta keresni, csak mindig visszakerült. Igyekezett ő...és meg akarta keresni Édesanyucit. Mindig erről álmodott. De állandóan jött valami balhé, mindig visszakerült... Oda. Be... Hetente akart írni levelet... Csak mindig közbejött valami... Egyszer el is akart menni. Hallotta, hogy Apus meghalt, amikor egy régi ismerőssel találkozott az egyik ivóban... Készült ő. Még a sírhoz is... Csak mindig visszakerült... Tudja, hogy ő a hibás amiért akkor, régen elszökött otthonról. Aztán az Intézet, meg minden. De hát ő mindig olyan lázadóféle volt... De már megjavult... Nagyjából... Ez az egész itt egy tévedés volt. Éééés...meg akarta keresni... Csak mindig visszakerült... A rohadt élet kiszúrt vele. Az átkozott sors. Már ezerszer is meg akarta keresni Édesanyucit... De mindig lett valami balhé, mindig visszakerült... Be... A börtönbe... És...hááát, nem írt. Nem adott életjelt, de most megismerte Édesanyucit... Hiszen senki, de senki a világon nem mondja azt olyan szépen, úgy... Azt, hogy - Szűzanya keszkenője és Mária gyertyái... Csak ő... Édesanyuci... Emlékszik kiskorában mennyit hallotta... És mindig eszébe jutott...és...ésss...

HALLOTTA A SZAVAKAT.

Értette a hangokat. De nem érzett semmit. Ő most meghalt. Hiába érezte a szíve dobogását. Tudta, hogy meghalt. Hiába fájt, sajgott mindene, tudatva vele, hogy igenis él! De ő...

Ő MOST MEGHALT.

Csak nézett előre, a szemközti falra. Hallgatta a hangokat. Amit a leszegett fejű mondott. Aki már ismét idegen volt számára.

Neeeeem... Ez nem az ő Istvánkája. Az nem tenne ilyet. Az nem rabolna, nem akarna megölni egy védtelen öregasszonyt. Az jó gyerek. Csak kicsit eleven... Majd egyszer hazajön... Hozzá...

EZ ITT EGY IDEGEN. AKI KI AKARTA RABOLNI. AKI MEG AKARTA ERŐSZAKOLNI ÉS ÖLNI.

Neeeeem... Ez nem az ő Istvánkája. Az nem tenne ilyet. Az nem rabolna, nem akarna megerőszakolni és megölni egy védtelen öregasszonyt. Az jó gyerek. Csak kicsit eleven... Majd egyszer hazajön... Hozzá...

MÁR NEM FÉLT.

*

Ekkor a másik most megmozdult a földön. Lassan feltápáskodott. Felvette a kettétörött kését, majd laposan a pad felé pillantott. Gyorsan kiiskolt. Kint várta a társát. Rágyújtott. A koszos üvegen keresztül látta, hogy ott ül leszegett fejjel. Valamit beszélt. Nem értette. Kintre már csak valami halk morgás szűrődött ki.

SOKÁIG VÁRT.

Járált, hogy ne fázzon. Néha benézett. Látta, hogy csak azok csak ülnek egymás mellett és bámulnak. Az egyik a falat, a másik a követ. Hang már régen nem hallatszott ki.

*

CSEND VOLT. KINT IS. BENT IS.

Csend. Az éjszaka csendje. Csak a csend hangjai hallatszottak. Talán távoli kutyaugatás, lombusogás, szellő surranás, valami madár csipogása.

*

A kinti férfi nem értett semmit. Aztán, egyszer csak kijött a társa. Rásunyított. Sem a kabát, sem a bőrönd nem volt nála. Az ránézett, és intett. Hogy induljanak.

FELÉ NYÚJTOTTA A CIGIT.

Aztán csendben mentek egymás mellett. Nem beszéltek, csak mentek. Ő nem kérdezett, a másik meg nem mondott semmit. Jó ez így.

MÁR MEGSZOKTA HOGY FLÚGOS A HAVER.

*

Hajnal kettő felé ért be a nyers párát izzadó vonat. A városba. Az alsó, régi városrészbe. A kerekek fékeztek. Visítottak, mintha valami vasszörny csikorgatta volna vérrozsda acélfogait...

A TÁTONGÓ AJTÓ NÉMÁN ÖKLENDEZTE KI AZ EGYETLEN LESZÁLLÓ UTAST.

Az árny a szemerkélő esőben, bőröndjét magához szorítva, görnyedten bandukolt a feketén csillogó peronon. Lehajtott fejjel egy fényes csíkot követve. Amely tompán ragyogva vezette.

A KIJÁRAT FELÉ.

Az egyetlen lámpa fénye, halványulón, egyre aszfaltszínbe olvadón elhalt. A távolodó léptek után kapva, néma sikollyal fuldoklott a ködös éj ölelésében.

ŐSZ VOLT.

*

- vége -

LEGŐSZEBB

VERS

*Mint ősz hajszálak, az elmúló s
megkopott arc fölött,
Hirdetik a sárguló levelek az ősz.*

*Fonnyadón, száradón, télhirnök
ősztönnel.*

*Mint ősz hajszálak, egy megkopott
arc fölött,
Hirdetik a sárguló levelek az ősz.*

*Elmúlón, lehullva, megvénült
kezekkel.*

*Mint ősz hajszálak egy megkopott
arc fölött,
Hirdetik a sárguló levelek az ősz.*

*Avarban, halomban, könyörgő
énekek...*

Valahol Anyóka sírdogál...

*Mint ősz hajszálak, egy megkopott s
elaggott arc fölött,
Hirdetik a sárguló levelek az ősz.*

*Fonnyadón, száradón, télhírnök
őszönnel.*

*Mint ősz hajszálak, egy megkopott
arc fölött,
Hirdetik a sárguló levelek az ősz.*

*Elmúlón, lehullva, kiszáradt
torokkal.*

*Mint ősz hajszálak egy megkopott
arc fölött,
Hirdetik a sárguló levelek az ősz.*

*Avarban, halomban, felsíró
dalokkal...*

Valahol Anyóka sírdogál...

*Mint ősz hajszálak, egy megkopott
halovány arc fölött,
Hirdetik a sárguló levelek az ősz.*

*Fonnyadón, száradón, télhírnök
ösztönnel.*

*Mint ősz hajszálak, egy megkopott
arc fölött,
Hirdetik a sárguló levelek az ősz.*

*Elmúlón, lehullva, érc-kérges
szívekkel.*

*Mint ősz hajszálak egy megkopott
arc fölött,
Hirdetik a sárguló levelek az ősz.*

*Avarban, halomban, felzörgő
énekek...*

Valahol Anyóka sírdogál...

*Mint ősz hajszálak, egy megkopott
beesett arc fölött,
Hirdetik a sárguló levelek az ősz.*

*Fonnyadón, száradón, télhírnök
ősztönnel.*

*Mint ősz hajszálak, egy megkopott
arc fölött,
Hirdetik a sárguló levelek az ősz.*

*Elmúlón, lehullva, megsárgult
erekkel.*

*Mint ősz hajszálak egy megkopott
arc fölött,
Hirdetik a sárguló levelek az ősz.*

*Avarban, halomban, elhaló
énekek...*

Valahol Anyóka sírja áll...

- *vége* -

Borító:

Arts Factor Design Stúdió

ISBN 963 9583 41 3

*Ez az e-book a mű szerzője által korrektúrázott kéziratból készült.
A kiadó nem vállal felelősséget az esetleges helyesírási, nyelvhelyességi, s egyéb hibákért!*